

Sygn. akt II UK 89/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku Z. O.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...) z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

**odrzuca skargę kasacyjną i odstępuje od obciążania
pozwanego organu rentowego kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2013 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...), w sprawie z wniosku Z. O. o rentę z tytułu niezdolności do pracy, zmienił punkt I zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z dnia 6 grudnia 2012 r. oraz poprzedzającą decyzję organu rentowego – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. i przyznał wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2011 r. Rozpoznając apelację wnioskodawczyni, Sąd Apelacyjny po stwierdzeniu, że nie było między stronami sporu co do tzw. stażu rentowego wnioskodawczyni (wykazała ona 21 lat, 8 miesięcy i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych) oraz jej całkowitej niezdolności do pracy, uznał że

skoro wniosek o rentę został złożony w dniu 20 września 2011 r., do jego oceny należało stosować stan prawny obowiązujący w tym dniu, nie uwzględniając „treści art. 58 ust. 4 (dodanego w dniu 23 września 2011 r.)”. W tej sytuacji, podzielając stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 23 marca 2006 r., I UZP 5/05, Sąd ten przyjął, że wnioskodawczyni nabyła prawo do dochodzonego świadczenia od dnia 1 września 2011 r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożyła ona wniosek o przyznanie prawa do renty – art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Wykonując ten wyrok, organ rentowy, stwierdzając fakt pobierania przez wnioskodawczynię świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 7 listopada 2011 r., poinformował ją, że „nie może wypłacić jednocześnie dwóch wyłączających się wzajemnie świadczeń (...) za okres od 01.09. 2011 r. do 07.11.2011 r.”, wskazując, że może ona „pisemnie wyrazić zgodę na wykonanie wyroku poprzez wypłatę renty od 08.11.2011 r. (...)”. W związku z wyrażeniem przez nią na to zgody, (niezaskarżoną) decyzją z dnia 4 lutego 2014 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do dochodzonego świadczenia od dnia 8 listopada 2011 r., jednocześnie zaskarżając powyższy wyrok skargą kasacyjną, w części dotyczącej ustalenia daty nabycia prawa do renty, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieuwzględnieniu, że wnioskodawca pobierał świadczenie rehabilitacyjne, stąd prawo do renty powstało z dniem zaprzestania pobierania tego świadczenia oraz naruszenie przepisów postępowania - art. 382, 212 i 216 k.p.c.

W oparciu o przedstawione zarzuty, skarżący wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy”, przez zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskodawczyni dochodzonego świadczenia od dnia 8 listopada 2011 r., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazano na jej oczywistą zasadność, gdyż wydany wyrok rażąco narusza przepisy prawa materialnego, wskazane w zarzutach skargi.

W odpowiedzi na skargę, wnioskodawczyni wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania kasacyjnego, przyznając - wyżej przytoczone - okoliczności faktyczne sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Biorąc pod uwagę istotę zarzutów skargi kasacyjnej oraz ich uzasadnienie, należy stwierdzić, że skarga jest przedmiotowo niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu.

Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna jest dopuszczalna, poza sprawami o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, tylko w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa niż dziesięć tysięcy złotych. W rozpoznawanej sprawie skarżący organ rentowy ostatecznie nie zakwestionował zasadności przyznania wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, kwestionując jedynie datę przyznania dochodzonego świadczenia, a więc w istocie jej wysokość. Trafnie – biorąc pod uwagę okoliczności sprawy - organ rentowy zauważa, że ostatnia przesłanka nabycia prawa do przyznanego świadczenia została spełniona przez wnioskodawcę w dniu 7 listopada 2011 r. (data ustania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego), a tym samym prawo do renty wnioskodawczyni mogła nabyć dopiero z dniem następującym po tym dniu czyli 8 listopada 2011 r., co zresztą nastąpiło, zważywszy decyzję organu rentowego z dnia 4 lutego 2014 r.

W istocie więc, w sprawie nie była sporna kwestia samego prawa do świadczenia, ale data jego przyznania - jego wysokość (wartość przyznanego świadczenia za okres od dnia 1 września do 7 listopada 2011 r.), która niewątpliwie nie przekroczyła kwoty dziesięciu tysięcy złotych, wymaganej przepisem w art. 398² § 1 k.p.c., co czyni skargę przedmiotowo niedopuszczalną, gdy się dodatkowo uwzględni okoliczności sprawy i fakt, że świadczenie zostało przyznane – w wykonaniu wyroku Sądu, za zgodą ubezpieczonej, od tej właśnie daty – 8 listopada 2011 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji, w oparciu o art. 398⁶ § 3 k.p.c.

O kosztach orzeczono po myśli art. 102 k.p.c.